

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

800

Ustavni sud Republike Hrvatske, u sastavu Miroslav Šeparović, predsjednik, te suci Andrej Abramović, Ingrid Antičević Marinović, Mato Arlović, Snježana Bagić, Branko Brkić, Mario Jelušić, Lovorka Kušan, Josip Leko, Davorin Mlakar, Rajko Mlinarić, Antun Palarić i Miroslav Šumanović, u postupku koji je ustavnom tužbom pokrenula Danica Orčić iz Zagreba, na sjednici održanoj 7. ožujka 2017. donio je

ODLUKU

I. Ustavna tužba se usvaja.

II. Ukida se presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: Us-8471/2011-10 od 29. veljače 2012., te se predmet vraća Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske na ponovni postupak.

Obrazloženje

I. POSTUPAK PRED USTAVNIM SUDOM

1. Dopuštenu i pravodobnu ustavnu tužbu podnijela je Danica Orčić iz Zagreba.

Osporenom presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu: Visoki upravni sud) broj: Us-8471/2011-10 od 29. veljače 2012., donesenom u postupku izvršenja odluke Ustavnog suda broj: U-III-3675/2008 od 29. srpnja 2011. (»Narodne novine« broj 93/11.), odbijena je podnositeljičina tužba protiv rješenja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje (u daljnjem tekstu: HZMO), Središnje službe u Zagrebu klasa: 140-02/04-01/OB, ur. broj: 341-99-03/1-04/10597 od 15. studenoga 2004., kojim je odbijena podnositeljičina žalba protiv rješenja HZMO-a, Područne službe u Zagrebu klasa: 140-02/04-01/OB, ur. broj: 341-25-03/1-04-97717, broj spisa: 463304 od 22. srpnja 2004., a kojim je odbijen podnositeljičin zahtjev za priznanje prava na mirovinu prema posebnim propisima.

2. Za potrebe ustavnosudskog postupka pribavljen je spis Visokog upravnog suda broj: Us-8471/11.

II. ČINJENICE I OKOLNOSTI SLUČAJA

3. U upravnosudskom postupku koji je prethodio ustavnosudskom, presudom Upravnog suda Republike Hrvatske broj: Us-10020/2004-4 od 24. travnja 2008. odbijena je podnositeljičina tužba protiv upravnih akata pobliže opisanih u točki 1. ove odluke.

Podnositeljica ustavne tužbe je umirovljenica koja je u razdoblju od 1. travnja 2000. do 22. prosinca 2003. obnašala dužnost tajnice Hrvatskog sabora. Od 23. prosinca 2003. priznato joj je pravo na starosnu mirovinu prema općim propisima, to jest prema Zakonu o mirovinskom osiguranju (»Narodne novine« broj 102/98., 127/00., 59/01., 109/01., 147/02., 117/03., 30/04., 177/04., 92/05., 43/07. i 79/07.).

U ustavnosudskom postupku broj: U-III-3675/2008, podnositeljica je smatrala da se prava iz Zakona o pravima i dužnostima zastupnika u Hrvatskom saboru (»Narodne novine« broj 55/00., 107/01., 86/09. i 91/10.) po sili Poslovnika Hrvatskog sabora primjenjuju i na tajnika Hrvatskog sabora, pa joj stoga pripada pravo na »zastupničku« mirovinu. Također je smatrala da se Upravni sud Republike Hrvatske i upravna tijela nisu dostatno očitovali o njezinim žalbenim i tužbenim navodima da je pojedinim drugim osobama, koje su također obnašale dužnost tajnika Hrvatskog sabora, odnosno njegovih domova, priznato pravo na »zastupničku« mirovinu.

3.1. Ustavni sud je odlukom broj: U-III-3675/2008 od 29. srpnja 2011. usvojio podnositeljičinu ustavnu tužbu protiv presude Upravnog suda Republike Hrvatske broj: Us-10020/2004-4 od 24. travnja 2008. i predmet vratio na ponovni postupak, iz sljedećih razloga:

»Čini se pravilnim zapažanje podnositeljice da je odlučujući razlog na kojemu je Upravni sud utemeljio svoju presudu stajalište da Poslovnik Hrvatskog sabora, kao podzakonski akt, 'ne mijenja status tajnika Sabora na način da bi se na njega mogao primijeniti Zakon o pravima i dužnostima zastupnika u Hrvatskom saboru'.

Upravni sud pritom je previdio odluku Ustavnog suda broj: U-II-1744/2001 od 11. veljače 2004. ('Narodne novine' broj 21/04.) koja se bavila pravnom prirodom Poslovnika Hrvatskog sabora. U toj je odluci, naime, Ustavni sud utvrdio da Poslovnik Hrvatskog sabora ima pravnu snagu zakona. Mjerodavni dio obrazloženja odluke glasi:

'4. (...) Predmet ustavnosudske ocjene, u konkretnom slučaju, je propis koji mora biti u postupovnom i materijalnom pravnom smislu suglasan s Ustavom i zakonom, odnosno Poslovnikom Hrvatskog sabora, koji, s obzirom na Ustavom propisani način donošenja i predmet uređenja, ima pravnu snagu zakona.

(...)

Istovjetno stajalište Ustavni sud je potvrdio i u odluci broj: U-I-4480/2004 od 5. lipnja 2007. (točka 4. obrazloženja).

Navedeno je stajalište Ustavni sud utemeljio na članku 79. stavcima 2. i 3. Ustava, koji glase:

'Članak 79.

(...)

Unutarnje ustrojstvo i način rada Hrvatskoga sabora uređuje se poslovníkom u skladu s Ustavom.

Poslovnik se donosi većinom glasova svih zastupnika.'

Ustavni sud dužan je upozoriti na propust koji se od stupanja na snagu Promjene Ustava Republike Hrvatske ('Narodne novine' broj 28/01.) neprekidno pojavljuje u pročišćenim tekstovima Ustava. Naime, u pročišćenom tekstu Ustava ('Narodne novine' broj 41/01., 55/01. – ispravak), ali i u pročišćenom tekstu Ustava ('Narodne novine' broj 85/10.), u članku 79. stavku 2. izostavljene su riječi 'u skladu s Ustavom'.

Zbog tog i sličnih propusta u izradi pročišćenih tekstova Ustava, Ustavni sud uputio je Izvješće Hrvatskom saboru o ustavnopravno neprihvatljivim učincima pročišćenih tekstova Ustava Republike Hrvatske, ustavnih zakona, zakona, drugih propisa i općih akata, broj: U-X-1435/2011 od 23. ožujka 2011. ('Narodne novine' broj 37/11.).

Ustavni sud ne ulazi u razloge zbog kojih je Upravni sud pogrešno ocijenio pravnu prirodu Poslovnika Hrvatskog sabora, ali je dužan naglasiti da su svi sudovi i druga tijela državne i javne vlasti dužna primjenjivati Ustav u njegovu izvornom integralnom tekstu (v. redakcijski pročišćen tekst Ustava, www.usud.hr).

11. Predmet ovog ustavnosudskog postupka osobit je zbog činjenice da u Republici Hrvatskoj dužnost tajnika Hrvatskog sabora može istodobno obnašati samo jedna osoba. Podnositeljica je dužnost tajnice Hrvatskog sabora obnašala od 1. travnja 2000. do 22. prosinca 2003.

Stoga je situacija u kojoj se našla podnositeljica specifična, budući da se njezin položaj može uspoređivati s položajem samo nekoliko drugih pojedinaca koji su se dosada našli u situaciji u kojoj se našla podnositeljica kad je ispunila uvjete za mirovinu.

12. Ustavni sud prihvaća podnositeljičin prigovor da se Upravni sud nije dostatno očitovao o njezinim tužbenim navodima da je pojedinim drugim osobama, koje su također obnašale dužnost tajnika Hrvatskog sabora, odnosno njegovih domova, priznato pravo na 'zastupničku' mirovinu. Prigovor se, dakle, svodi na tvrdnju da je podnositeljica stavljena u nejednak položaj pred zakonom u odnosu prema pojedinim drugim osobama koje su obnašale dužnost tajnika Hrvatskog sabora ili njegovih domova, a kojima je poslije umirovljenja priznato pravo na mirovinu prema posebnim propisima (to jest pravo na tzv. 'zastupničku' mirovinu).

Ta činjenica, potvrdi li se kao točna, postavlja pred Upravni sud posebne zahtjeve. Naime, u tom je slučaju nužno provesti test usporedivosti pravnog položaja podnositeljice i drugih tajnika Hrvatskog sabora koje ona u svojoj tužbi spominje, a nakon toga po potrebi i test opravdanosti nejednakog postupanja u odnosu na njih. Ustavni sud pri tom podsjeća da navedeni testovi ne bi smjeli ostati samo na formalnim tvrdnjama poput one, primjerice, da pravni položaji podnositeljice i nekog drugog tajnika Hrvatskog sabora nisu usporedivi jer je riječ o primjeni mjerodavnih propisa u dva različita zakonodavna razdoblja ili sl.

Zbog ozbiljnosti i težine prigovora, u konkretnom se slučaju zahtijeva podrobna usporedba materijalnog sadržaja pravnih normi koje su u konkretnim slučajevima primijenjene, kao i učinaka koje su one proizvele na konkretne pravne situacije osoba o kojima je riječ.

13. Ustavni sud nije nadležan supstituirati ulogu Upravnog suda i sam provoditi zahtijevane testove. Njegova je zadaća da ocjenjuje jesu li učinci interpretacije (tumačenja) prava, koju je u svjetlu okolnosti nekog konkretnog slučaja proveo Upravni sud, doveli do povrede određenog ustavnog prava podnositelja ustavne tužbe.

Stoga se u konkretnom slučaju Ustavni sud ograničava na utvrđenje da je pogrešna ocjena o pravnoj prirodi Poslovnika Hrvatskog sabora, kao i propust Upravnog suda da cjelovito odgovori na prigovore podnositeljice ustavne tužbe o nejednakom postupanju (koji odgovori pretpostavljaju provedbu zahtijevanog testa usporedivosti podnositeljičina pravnog položaja s pravnim položajem drugih tajnika Hrvatskog sabora, odnosno njegovih domova, koje u tužbi spominje, a po potrebi i testa opravdanosti nejednakog postupanja u odnosu na njih), dostatni za utvrđenje da u konkretnom slučaju podnositeljici nije osigurano pravično suđenje u provedenom upravnom sporu.«

3.2. Visoki upravni sud u obrazloženju osporene presude opisao je podnositeljičin predmet spora te obveze koje su slijedile iz odluke broj: U-III-3675/2008 od 29. srpnja 2011.:

»(...) Tužiteljica nadalje izlaže činjenice: da je od dana 1. travnja 2000. obnašala dužnost tajnice Sabora, i to tri godine i osam mjeseci, te da je prema Zakonu o obvezama i pravima dužnosnika (»Narodne novine«, broj 101/98., 135/98., 109/99., 25/00., 73/00., 30/01., 114/01. i 153/02.) imala status državnog dužnosnika. Upozorila je na odredbu članka 8. Zakona o pravima i dužnostima zastupnika u Hrvatskom državnom saboru, prema kojoj odredbi je uvjet za ostvarivanje prava na zastupničku mirovinu: obnašanje zastupničke dužnosti u jednom mandatu dulje od polovice vremena od vremena trajanja tog mandata propisanog Ustavom Republike Hrvatske, dakle dvije godine i jedan dan, i za žene: navršених 50 godina života. U vrijeme prestanka mandata tajnice Hrvatskoga sabora imala je ispunjena oba propisana uvjeta.

Slijedom svega navedenoga u tužbi tužiteljica smatra da je osporenim rješenjem povrijeđen zakon njoj na štetu, pa stoga iz sadržaja tužbe nadalje proizlazi kako predlaže Sudu da donese presudu kojom bi se Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje obvezao na donošenje rješenja kojim bi joj se priznalo pravo na zastupničku mirovinu.

S obzirom da je Ustavni sud Republike Hrvatske u naprijed citiranoj Odluci ukinuo presudu Upravnoga suda Republike Hrvatske, broj: Us-10020/2004-4 od 24. travnja 2008., i predmet vratio Sudu na ponovni postupak, ovaj Sud je temeljem članka 77. Ustavnoga Zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (»Narodne novine«, broj 99/99., 29/02. i 49/02. – pročišćeni test) postupio te ponovio sudski postupak ocjene zakonitosti osporenoga rješenja.

U prvom redu zatražen je odgovor od tuženoga tijela zajedno sa spisima predmeta. U odgovoru tuženoga tijela, dostavljenom ovome Sudu 8. prosinca 2011., to je tijelo predložilo tužbu kao neosnovanu odbiti s obrazloženjem da razlozi u tužbi nisu osnovani niti pravno odlučni za drugačiju odluku o predmetnoj stvari.

Ustavni sud Republike Hrvatske citiranom Odlukom ukinuo je prethodnu presudu Upravnoga suda Republike Hrvatske zbog utvrđenja povrede ustavnoga prava podnositeljice ustavne tužbe zajamčenoga člancima 29. stavkom 1. u svezi s člankom 19. stavkom 2. Ustava Republike Hrvatske (»Narodne novine«, broj 41/01., 55/01. i 85/010. – pročišćeni tekst), te je, između ostaloga, decidirano konstatirao kako se Upravni sud Republike Hrvatske nije dostatno očitovao o tužbenim navodima tužiteljice, usmjerenima na to da je pojedinim drugim osobama, koje su također obnašale dužnost tajnika Hrvatskoga sabora odnosno njegovih domova, priznato pravo na 'zastupničku' mirovinu.

Ovaj Sud je nakon, u Odluci Ustavnoga suda zahtijevanoga testa usporedivosti pravnog položaja podnositeljice i drugog tajnika Hrvatskoga sabora (kojega ona u svojoj tužbi spominje), te nakon testa opravdanosti nejednakog postupanja u odnosu na njih – proveo analizu pravne situacije u svezi osoba o kojima je riječ, te ponovno ocijenio je li osporenim upravnim aktom povrijeđen zakon.«

U odnosu na meritum podnositeljicine tužbe, Visoki upravni sud svoja stajališta obrazlaže sljedećim razlozima:

»Tužba tužiteljice nije osnovana.

Podaci iz spisa predmeta, ukazuju da je tužiteljici rješenjem Područne službe u Zagrebu, broj: 463304 od 21. srpnja 2004., priznato pravo na starosnu mirovinu prema odredbama Zakona o mirovinskom osiguranju (»Narodne novine«, broj 102/98., 127/00., 59/01., 109/01., 147/02., 117/03., 30/04., 177/04., 92/05., 79/07., 35/08., 40/10., 121/10., 130/10. – pročišćeni tekst, 61/11.) počam od 23. prosinca 2003.

Predmetni upravni postupak započeo je zahtjevom tužiteljice da joj se prizna pravo na mirovinu sukladno odredbama Zakona o pravima i dužnostima zastupnika u Hrvatskom saboru (»Narodne novine«, broj 55/00. i 107/01.) te članka 41. stavka 3. Poslovnika Hrvatskoga sabora. Istakla je kako je tajnik Sabora prema odredbama Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika – državni dužnosnik. Navela je kako je dana 16. ožujka 2000. imenovana tajnicom Zastupničkog doma Hrvatskoga sabora, te je na tu dužnost stupila 1. travnja iste godine, a dužnost joj je prestala 22. prosinca 2003.

S obzirom da je nedvojbeno da je tužiteljica u tužbi ukazala da je bivšem tajniku A.S. Hrvatskoga sabora (tužiteljica se pozvala isključivo na jednog tajnika) bilo priznato pravo na zastupničku mirovinu, ovaj Sud je polazeći od izloženih zahtjeva u navedenoj Odluci Ustavnoga suda Republike Hrvatske zatražio od Hrvatskoga zavoda za mirovinsko osiguranje, Središnje službe dana 9. siječnja 2012. rješenje o priznanju prava na starosnu mirovinu za bivšeg tajnika Hrvatskoga sabora A.S., a zatražio je rješenje o priznatom pravu na starosnu mirovinu i za nekadašnjeg tajnika K.A.

Iz odgovora Hrvatskoga zavoda za mirovinsko osiguranje, Središnje službe, Sektora provedbe odjela rješavanja o pravima u drugom stupnju, zaprimljenoga u ovome Sudu 30. siječnja 2012., dani su podaci samo za bivšega tajnika Hrvatskoga sabora na kojega je upućivala tužiteljica u tužbi (A.S.), te je navedeno da mu je priznato pravo na starosnu mirovinu kao tajniku Sabora Republike Hrvatske počam od 4. listopada 1995., a na temelju članka 163. Zakona o mirovinskom i invalidskom osiguranju, članka 25. Statuta Republičkog fonda mirovinskog i invalidskog osiguranja radnika Hrvatske, Zakona o dopunama Zakona o pravima zastupnika u Saboru Republike Hrvatske te članka 40. stavka 2. Poslovnika Zastupničkog doma Sabora Republike Hrvatske. Za drugog tajnika Sabora (K.A.) odgovoreno je da mu je priznato pravo na invalidsku mirovinu.

Iz naprijed navedenoga dopisa Hrvatskoga zavoda za mirovinsko osiguranje, Središnje službe, proizlazi da je o pravu na starosnu mirovinu bivšega tajnika Hrvatskoga sabora Republike Hrvatske (A.S.) odlučeno na osnovi mjerodavnih odredaba Zakona o mirovinskom i invalidskom osiguranju (»Narodne novine«, broj 26/83., 48/83., 5/86., 42/87., 34/89., 57/89., 40/90., 9/91., 11/91., 26/93., 96/93., 44/94. i 56/96.), te Statuta Republičkog fonda mirovinskog i invalidskog osiguranja radnika Hrvatske (»Narodne novine«, broj 58/90., 21/092. i 116/93.), koji su propisi na dan 4. listopada 1995. bili na snazi. Ujedno, promijenjene su odredbe tada vrijedećega Zakona o pravima zastupnika u Saboru Republike Hrvatske (»Narodne novine«, broj 39/92., 75/92., 86/92. – pročišćeni tekst, 87/94., 72/95., 129/99. i 14/96.). Također, u vrijeme umirovljenja toga tajnika Hrvatskoga sabora na snazi je bio Poslovnik Zastupničkog doma Sabora Republike Hrvatske (»Narodne novine«, broj 59/92., 89/92. i 43/94.).

Bitna odredba potonje citiranoga Poslovnika Zastupničkog doma Sabora Republike Hrvatske, koja je prema mišljenju tužiteljice bila odlučna da se bivšemu tajniku Hrvatskoga sabora prizna pravo na zastupničku mirovinu glasila je: Tajnik Zastupničkog doma ujedno je i tajnik Sabora Republike Hrvatske, a u pogledu prava prema Zakonu o pravima zastupnika u Saboru Republike Hrvatske ima rang predsjednika radnog tijela Doma (članak 40. stavak 2.).

Za napomenuti je da potom doneseni Poslovnik Zastupničkog doma Hrvatskoga državnog sabora (»Narodne novine«, broj 99/95., 8/96. i 89/98.) nije sadržavao takovu odredbu.

U vrijeme priznanja tužiteljici prava na starosnu mirovinu na snazi je Poslovnik Hrvatskoga sabora Republike Hrvatske (»Narodne novine«, broj 71/00., 129/00., 117/01., 6/2002. – pročišćeni tekst, 91/03., 58/04., 41/02.).

U pravu je tužiteljica kada navodi da je u izmjenama i dopunama Poslovnika Hrvatskoga sabora objavljenim u 'Narodnim novinama', broj: 91/03. (ponovno uvedena) odredba koja glasi: Tajnik i zamjenik tajnika Sabora u pogledu prava prema Zakonu o pravima i dužnostima zastupnika u Hrvatskom saboru imaju rang predsjednika i potpredsjednika radnog tijela Hrvatskoga sabora.

Bitno je pitanje predmetne upravne stvari je li naprijed citirana odredba Poslovnika Hrvatskoga sabora, koja je bila na snazi u vrijeme priznanja prava na starosnu mirovinu bivšem tajniku bila pravni temelj da mu se prizna pravo na zastupničku mirovinu i je li stoga u osnovi ista odredba Poslovnika Hrvatskoga sabora, koja je bila na snazi kad tužiteljica traži priznanje prava na starosnu mirovinu po posebnim propisima, razlog da se i njoj prizna pravo na zastupničku mirovinu. Odnosno, može li se zbog te odredbe Poslovnika u odnosu na tužiteljicu na odgovarajući način primijeniti Zakon o pravima zastupnika u Saboru Republike Hrvatske.

Citirani Zakon o pravima zastupnika u Saboru Republike Hrvatske, koji je bio na snazi u vrijeme odlaska u starosnu mirovinu bivšega tajnika Sabora, te poglavito Zakon o dopunama Zakona o pravima zastupnika u Saboru Republike Hrvatske («Narodne novine», broj 72/1995), koji je uvođenjem novih članaka od 24a. do 24e. propisao mogućnost zastupnicima u Saboru Republike Hrvatske za stjecanje starosne mirovine pod povoljnijim uvjetima, ne daju osnove za zaključak da se propisane pogodnosti (pravo na starosnu mirovinu prije ispunjenja općih uvjeta za stjecanje prava na starosnu mirovinu te mirovinska osnovica koja se utvrđuje prema ostvarenoj plaći u posljednjoj godini trajanja zastupničkog mandata) mogu primijeniti i na tajnika Sabora Republike Hrvatske.

Sud ima pritom u vidu da je člankom 8. osnovnog teksta Zakona o pravima zastupnika u Saboru Republike Hrvatske bilo propisano da zastupnik prima stalnu novčanu naknadu na temelju koeficijenta 1. i da je ta stalna novčana naknada osnovica za ostvarivanje prava i obveza zastupnika i zdravstvenog, mirovinsko-invalidskog osiguranja i radnog odnosa prema članku 6. istoga Zakona. Člankom 9. istoga Zakona bilo je propisano da se pored prava iz članka 8. zastupniku, koji prava iz radnog odnosa i prava i dužnosti zastupnika utvrđena Poslovníkom Doma Sabora ostvaruje u Saboru Republike Hrvatske, određuje naknada i prema značenju zastupničke dužnosti na koju je i izabran, na temelju različitih koeficijenata. Tako je predsjedniku radnog tijela Doma Sabora određen koeficijent 6,7, a potpredsjedniku tijela Doma Sabora koeficijent 6,0.

Ovaj Sud je mišljenja da je odredba članka 40. stavka 2. tadašnjeg Poslovnika, izjednačavanjem tajnika Zastupničkog doma u pogledu ranga predsjednika radnog tijela Doma mogla imati uporište u spomenutim odredbama članaka 6., 8. i 9. Zakona o pravima zastupnika u Saboru RH s obzirom na novčane naknade i koeficijente za te naknade. Međutim, ni jedna odredba Zakona o pravima zastupnika u Saboru Republike Hrvatske koja se ticala uvjeta za stjecanje starosne mirovine, osim za zastupnike u Saboru Republike Hrvatske nije uključivala drugi krug dužnosnika.

Analizom Zakona o pravima i dužnostima zastupnika u Hrvatskom saboru («Narodne novine», broj 55/00., 107/01., 86/09., 91/10. i 49/11.), kojim se Zakonom uređuju prava i dužnosti zastupnika u Hrvatskom državnom saboru koja se odnose na plaću, mirovine, naknade, ostala primanja i druga prava na osnovi obnašanja zastupničke dužnosti, te imajući u vidu odredbu citiranoga članka 41. stavka 3. Poslovnika Hrvatskoga sabora («Narodne novine», broj 71/00., 129/00., 117/01., 6/02. – pročišćeni tekst, 41/02., 91/03., 58/04., 39/08. i 86/08.), koji su zakoni na snazi u vrijeme kada je tužiteljici priznato pravo na starosnu mirovinu, ovaj Sud ne nalazi da bi u korelaciji oba citirana Zakona, bilo mjesta zaključku da tajnik Sabora RH može imati pravo na mirovinu pod istim uvjetima koji su propisani za zastupnike Hrvatskoga sabora.«

U odnosu na svoje stajalište o podnositeljčinom neispunjavanju uvjeta za stjecanje prava na zastupničku mirovinu, Visoki upravni sud istaknuo je i sljedeće razloge:

»Sud ima u vidu odredbu članka 8. Zakona o pravima i dužnostima zastupnika u Hrvatskom državnom saboru na koju je tužiteljica upozorila u tužbi. Međutim ne prihvaća ispravnim da je ona u vrijeme prestanka mandata tajnice Hrvatskoga sabora imala ispunjena oba propisana uvjeta, jer od propisanih uvjeta prema toj odredbi Zakona nije obnašala zastupničku dužnost da bi mogla ostvariti pravo na zastupničku mirovinu.

Nadalje, Sud ima u vidu Zakon o obvezama i pravima državnih dužnosnika («Narodne novine», broj, 101/98., 135/98., 105/99., 25/00., 73/00., 30/01., 114/01., 153/02., 16/04., 30/04., 141/06., 17/07. i 107/07.) te konstatira da je tek izmjenama i dopunama Zakona o obvezama i pravima državnih dužnosnika objavljenih u 'Narodnim novinama', broj 25/2000., koje se primjenjuju od 1. ožujka 2000., tajnik Zastupničkog doma Hrvatskoga državnog sabora postao dužnosnik. Stoga nije upitno da je tužiteljica u vrijeme odlaska u mirovinu bila dužnosnica.

Prema potonjem Zakonu, plaće dužnosnika utvrđuju se množenjem osnovice za obračun plaće s koeficijentom utvrđenim za određene dužnosnike (članak 12. stavak 1.). U stavku 2. članka 12. istoga Zakona propisano je da osnovica za obračun plaće dužnosnika jednaka je osnovici za obračun plaće državnih službenika i namještenika te su nadalje izloženi koeficijenti za izračun plaće dužnosnika, te je u točki 6.a. određen koeficijent za predsjednike radnih tijela Zastupničkog doma, a u točki 10.a.(ib) izloženi su jednaki koeficijenti za zastupnike Hrvatskoga državnog sabora kao i za tajnika zastupničkog doma Hrvatskoga državnog sabora. No, valja istaknuti kako Zakon o obvezama i pravima državnih dužnosnika ne sadrži odredbe koje se tiču prava na mirovinu državnih dužnosnika pa stoga nije relevantan za pravilno i zakonito rješavanje predmetne upravne stvari.

S obzirom na mjerodavne pravne propise, a to su oba citirana Zakona o pravima zastupnika u Saboru Republike Hrvatske kao i Poslovnik Zastupničkog doma Sabora Republike Hrvatske odnosno Poslovnik Hrvatskoga sabora, dakle, s obzirom na zakone koji su bili na snazi kada je priznato pravo na starosnu mirovinu bivšem tajniku Sabora kao i one koji su na snazi kada je to pravo bilo priznato tužiteljici, pravni je položaj oba tajnika Sabora bio jednak.«

Neosnovanost tvrdnje o nejednakom podnositeljčinom položaju Visoki upravni sud obrazložio je sljedećim razlozima:

»Međutim, proizlazilo bi nejednako postupanje Hrvatskoga zavoda za mirovinsko osiguranje u odnosu na njih, jer iz uvodno navedenoga dopisa HZMO-a neizravno proizlazi i da je bivši tajnik ostvario pravo na zastupničku mirovinu, premda nije bio zastupnik Hrvatskoga sabora.